

מבעד למסוה

(שעורים בהסתכלות)

בשביע זה שבתי מנשף ינסיונות של הר"ר הניססן מלא היסגלות מכל דגמים והנספלות שראיתי בעיני —

יצאתי מכלי ממש! אטו מלחא זוטרהא היא? בשוררם ששוט גלוח ר"ל, קורא מחשבות לב איש כטו להברל בעל-מופת, ויודע מכל הנסתרות ומכל הנעשה אפילו בביהמשונעים, במג'ה-טמירין' מסש, והכל בכח הטלס תידו ויש אומרים כי הנסיון הכי פוצלח עלה בידו דוקא לסני הנשף — בשעה מכירת הכיטיסים...

לא לסדתי הכמה זו באוניברסיטה בוינה ואין לי חלק בנספרות ומעולם לא הייתי דורש חלילה בטומלא ממני, ואולם לאחר שקראתי בעתונים ע"א המטט בכית-הגול-הרוח וראיתי בעיני את הנסיונות, נחיש ל כל הענין של המלפחיה. זהו, מבנים אהם,

מין, כה'הרם' שיש כאדם, כמו למשל הקפיין (שפיינונקע בלע"ז) שיוא רוח החיה בגלגלים ומניע את כל המכוונות ומלאכת-המחשבת, גם מעשי חלנף ותליפון כידוע, ויש שמפלגים ואומרים שאפילו דגולם של הרבי ושאר המיפחים ביוצא בזה, אף הם נעשים על ידי כח ומלפחיה...

ואם לא הספרו לה"ר הנוססן, אנדה לכס סוד, כי מיד בהורתי לביתי נגשתי לעשות אכסאדימנט' של מליפחיה עם זונתי שיחי', והנסיון הצליח ב"ה מחמת כח המטשלה שיש לבעל על אשתו, כמו שנאמר בפירוש בחוריהנו הקדושה: והוא ימשל כן! ולמדך שהאשה מסינלה לשמש, מחוכה' לבעלה עוד מימי אדם הראשין, וליכא מידא דלא רמיזא באורייתא... ואפי'קורסים אומרים כי גם תרדמת אדה"ר באה ע"י היפנוזה, עפרא לפוטיוהו!

בקצור, היא נטלה מיטו בידה וחקעה אוהה שלא בפני אלא על פני דקר, ואני לא שהיה הרבה, חפשתי בידה ובעינים סגורות וקשורות היטב כמטפחיה, כד"ר הנוססן בשעה, נגשתי ישר אל המקום הנחון, ובכח המלפחיה

הרגשתי מיד את המחמ הרגשה חזקה מאד, ע"י — דקירה עמוקה באצבעי, כמחמ בכשר החי, עד לשפית דמים...

ובכל זאת לא אמרתי נואש, ולמחרתו ביום החמשי עשינו נסיון שני — בהיפנוזה! נפיתי ליטול ממנה את כח הזכרון כדי שהשגח לרדש ממני להוצאות צרכי-השבת, אך ללא-דועיל... לטשתי לה שח, עינים - נולגיות וקפצתי שני אנרוסי, ממש כהנוססן על בטח התיאטרין, ציון, והשתדלתי בכל כח ה-Suggestion להראות לה בדפיון, לא תלילה יתוש עוקץ כחטפת, אלא כסף, הרבה ובטוומנים" ואולם לצערי הגדול, לא הצליח הנסיון הפעם.. א"ה, כשיחזר הנוססן מיטו אציע לפניו לפתח קורסים לחכמת-הרמיון ביהם לשלום חובות, ומינכחני כי ימצא חלמידים רבים בעירנו, ביחוד מבין הפוריים, לנסיונות כאלה בכל יום חמשי ואפילו ביום אחר...

אנכ נודע לי כי הנתלח הדאר החליטה לפתח לפקידיה מתלקה מיוחדת למלפחיה, מפני כי רבים מיס אינם יודעים כנראת, לקרא על המעטפות את אשר יודע דניססן לקרא בתוך המעטפה הסגורה...

ואלמלי הייתי אני בוועד-הלאומי, הייתי מציע לססח את הד"ר הנוססן להנהלה הציונית: הוא היה מוצא באופן מליפתי מקורות למשכרת הסודים ויסירות ל"חלפיות"... הוא היה קורא מחשבות בני-דודנו לפני ראשון למאי ומנלה את סוד הפיסיכלים שנחפרסמו ב"צייט" האמריקני... ואולי היו ממנים אוהו לראש ועד-העיר במקום זה שנחפטר, כדי לדעת את סבת היוקר של המצות ורחיק הבחירות החדשות לימות דמשית... וכדאי היה לשחק אוהו בכל הבקורים על הר-הזיחים, כי מה שאומרים שם בקול רם ומה שזושים שם בחשאי — כמה נורא ההבדל! מעט מלפחיה נחוצה לנו חמיד בשביל ה"בעלי-בחים" שלנו... ואולי היה הר"ר הניססן יודע לעשות סופה ולגלות לנו סוף סוף את יעד הרצל?...

ועוד ישנם כאלה שאינם מאמינים במופחים!

מספרים כי שני חמידים החזיחו ביניים והפלינו בשכח, ריכרם. הר אטר: פעם אחת נסע הרבי שלי לכפר לכיית-מילה ובדרך החקדרו השמים וגשם שוטף נרך ארצה. מה

עשה היכי? — הוציא את טפסחתו האדומה והניע אותה ימינה ושמאלה ומיד נתלקו המים: מצד אחד ירד גשם מצד השני ירד גשם ובאמצע נסע הרבי בעגלתו ביבשה...

קפץ החסיד השני ואמר: והרבי שלי נסע פעם לביתו בערכ-שבת והנה בדרך החשיך לו, וביניע זמן של קבלת-שבת, הרים מחאום את מקלו, הניע בו ימינה ושמאלה: אחת! שחיים! שלש! והנה מצד אחד היה שבת, מצד השני היה ג"כ שבת, ובאמצע נסע הרבי בעגלתו בערבישבת עד שהניע לביתו — בלילה...

***

כשבוע זה נסעתי עם חברי במכונית על דרך בית-לחם אפרחה, כדי לבקר את החל אמנו ואנכ טיילנו קצת גם בסביבה לבנין הארץ... עלינו הרים וירדנו בקעות עדי דניענו לזקים מחצב אבנים והנה דופיע לפנינו מחאום מאחורי אחר הסלעים — כוכב ומתחת לכיבוע הזה נראה גם ראש כן-אדם שפתח את פיו ואמר בלשינו: בן-זיורנו! כלום: שלום! באימלקיה.

באותה שעה זכרתי מעשה שקרה

לקריסתין קולומבוס, יליד ננואה האיטלקית —
 ששם יושבים עכשיו לוידינג'ורג' עם ששיטשרין
 ווירטה ואוכלים בתברותא, סקרונ' סקערה אחת
 — שאך דרכה רגלו בפעם הראשונה על אדמת
 אמריקה, יצא לקראתו — כך מספרים — יהודי
 ליטאי, הושיט לו ידו ואמר: סלום עליכם ר'
 קולומבוס! האידוויודו?...

והאיטלקי שלנו נלה לפנינו עמודי
 שיש ארום שנחצבו באדמה בסכנות-המערב
 סלמש ומהוקצע, מעשה ידיו להחמאר ועוד
 עמודים נדולים וקטנים שהזמנו לבנין בית-
 המלה שלרם על הרי-הבור ובנת-שטנה בירושלם,
 וחשתי אז בלבי: ראו מה בין בני לבן חמי!
 ודבורג טייל קצת בקליפורניה ועלה בדעהו לנטע
 סוכר בא"י — כנראה, בשביל משתה התה במועדון
 העהונאים שלנו! — והנה נחפרסמה הידיעה
 המחוקה הזו בתלגרם בכל רחבי הארץ,
 וגם רופנברג שלנו העמיד עמודי ברזל בא"י עד
 אמריקה והמשיך עליהם חומי-השטל, כדי
 לחבר אותם לכיסי היהודים העשירים ולעשות
 אלקטייפיקציה לדולרוהם, ומה יושבים דם
 נינו ונכדיו של טיטוס, ומאתורי הטמנו לכול
 ה"סקופוס" הם חוהבים אבני-שיש בהומי-ברזל
 כ"סזא"ינה" סזש, והיטבים עמודי-פאר כביטי
 שלמה המלך, ואין תלגרמים ואין טררטים!...

דם, חוצבים עמודים שבעה" וקול חוצב
 להכות אש' ונאימים ויחל אמנו מבכה לא
 רק על בניה כי אם על א. ב. נ. ה. ...

* * *

ובכ"ן טוב לנו בעולם הזה: הנה עבר
 עלינו שבוע שלם של נסים ונפלאות ואי"ה
 בשבוע הבא תחל סדרה חדשה של חזיונות, החל
 ב"רומן" בהשתתפות מרים שלנו וכלה בשחר-
 המחר" (ליצני הדור קוראים, שאכערי-סאכערי!)
 ויש לנו ב"ה גם אבק בירושלם, וראו זה פלא:
 היוצא בלבנים משחר והיוצא בשחרים מלבין.
 אנב שמעתי כי הראיט-בלדיה הזמין את
 הר"ר הגיססן לעשות לפניו את נסיון האוירון'
 שהבטיח במודעותיו, ואולם מפני האבק הנדול
 שהחרוטם ברחובות עירונו, כנהונ, לא נראה
 האוירון באויר והנסיון לא הצליח...
 * * *

הסול בקראי בעהון ע"א חמי טבריה
 וחכירה בית-הפרחץ עלה על זכרונ' טעשה
 שהיה:

לפני כארבעים שנה בא יהודי גרמני עשיר
 לא"י ויחליט לבנות בית-מרחץ ארומי בטבריה.
 כשיגיע לחיפה שלח מברג גרמנית ע"ש זקן-
 הטמונים בטבריה לשלח לקראתו סרדים
 (טוילטהירע בלע"ח, כי ביטיפ והם לא היו

עדיין כבישים וענלות אף לא מסלות-הברזל
 בנליל והיו בני-אדם נוסעים עם ה"טוקרים" על
 סרדים וחמורים, כנרונ. ואולם הטמינה שלנו
 לא הבין את פרוש המלה, טוילטהירע" וביטיפ
 ההם לא נמצא בעירו שום אדם היודע לשון
 אשכנז כי לא היה עוד ביה-מלון גרמני למלאותו
 באחב"י; מה עשה? הלך ואסף את כל הטמונים
 והחליטו כלם כי כונח המלה, טוילטהירע" היא
 בודאי — טמונים, ורצונו של הנדיב הוא לראות
 אח זקני וראשי העדה...

כיון שראה הנדיב בחיפה כי לא הגיעו
 ה"טוילטהירע" כבקשחו, שכר לו סרדים אחרים
 ונסע למכריה ישר לאכסניה. מיד נודע דבר
 בואו בעיר, וכל הטמונים ורי יעקב אוים כראשם,
 לבשו בגדי יום-טיב, כפתנים ואבנטים של משי
 ועלירם, זיט יצים" של קטיפה כחולה אדומה
 וצהובה מאד, גם קאפילושים של קטיפה
 לראשיהם וסנדלים קלים לגרביהם הלכנים והלכו
 כלם לקבל פנ האורה. זקן החבורה ההיצב
 לפני הנדיב ואמר: הנני מחכבר להציג את
 עצמי בתור ה"טוילטהירע" הזקן שבעירנו, ואלה
 בני-לויתי גם הם, טוילטהירע" כמוני פה...
 וזכר הנדיב סגרמניה את ענין המברק,
 דציץ בהם רנע ואמר: יא, יא, עם שטימט'!
 כן, כן, נכון הדבר! הצדק עמכם!...

עז מות